

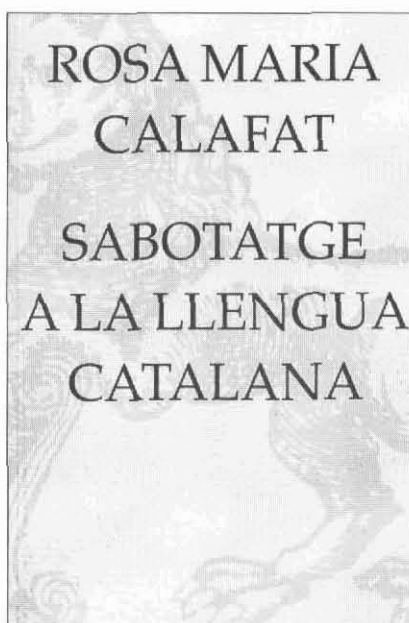
Una colonització que encara dura

per Joan Llobell i Martorell

CALAFAT, ROSA MARIA
Sabotatge a la llengua catalana
 Editorial Lleopard Muntaner,
 Palma (Mallorca)
 Maregassa, núm. 1

Primer de tot deixeu-me presentar l'autora d'aquest treball de títol tan seriós, perquè, coneixent-la millor, tindrem aclarides moltes coses.

Rosa Maria Calafat Vila va néixer a Andratx (Mallorca) l'any 1963. Actualment és professora de sociolingüística a l'Escola de Magisteri de Ciutat de Mallorca i ensenya lexicologia i morfologia catalanes a la Facultat de Filologia de la Universitat de les Illes Balears. Fortament conscienciada i preocupada per tot allò que interfereix i destrueix la cultura dels pobles de parla catalana, col·labora en revistes i obres especialitzades i és coautora dels llibres *Per vivència del rei En Jaume* (1992) i *Ecologia lingüística* (1998); servint la mateixa consciència, presentà el doctorat l'any 1993 amb el treball *El projecte glotofàgic borbònic*, i és també autora d'estudis sobre l'emigració de mallorquins a Cuba: *Conservació de llengua, referent i costum catalans: Estudis Balearics*, 1992. És, a més, membre del Consell de Redacció d'aquesta mateixa revista LLENGUA NACIONAL. Per la seva tasca sociolingüística, imparteix sovint conferències en defensa de la llengua, denunciant-ne les agressions en centres docents i de desenvolupament cultural. Propugna un estàndard català unificador de les diferents variants lingüístiques, com feia Fabra, i afirma que, per a reeixir en la nostra cultura, es fa imprescindible

dible incrementar les normes d'ús lingüístic per mitjà del poder polític.

La seva darrera obra, la que us presento, és una exposició acurada i documentada on es descriuen certs fets rellevants que han anat interferint-se en els referents de nacionalitat i cultura catalanes, destruint-los, en un context dedicat bàsicament a les Illes.

L'autora ens exposa que aquests dissortats fets ens repercuteixen negativament ja des de l'entrada en vigor del Decret de Nova Planta, «amb el qual els catalans se sotmeten al domini de Castella, després de la derrota de la Guerra de Successió (1700-1715) i la victòria de les tropes de Felip d'Anjou, Borbó francès i nét del rei Lluís XIV de França» (p. 21). D'aquell moment ençà, i fins al dia d'avui, podem llegir una concreta exposició d'objectius i assoliments amb què les intencions dels colonitzadors, també prou conegudes de tots nosaltres, han anat esmicolant la identitat catalana, a voltes de mica en mica i a voltes amb l'inevitable ús de la força que caracteritza qualsevol ocupació estrangera.

Però l'autora també analitza i raona, mitjançant conclusions personals i aportacions d'altres historiadors i sociolingüistes de certa anomenada, aquesta exposició de fets, dades, decrets i personatges que intervingueren en tot aquest procés històric.

Mirem-nos una petita exposició d'un dels seus raonaments: «Els catalans tenim àmbits d'ús reduïts o prohibits i som obligats a emprar la llengua única i oficial de l'Estat espanyol; en fer-ho, deixam de ser diferents i diferenciats i som homogènicament espanyols» (p. 24).

Rosa Maria Calafat coneix a bastament la llengua i la cultura dels Països Catalans; per això, encara que dedica aquest llibre especialment a les Illes, ja que són el seu principal punt de referència, en cap moment el lector no se sent descontextualitzat, ans al contrari, perquè aquells qui vivim al Principat som també víctimes de la mateixa agressió d'astúcies secessionistes encaminades a fer-nos enemistar entre catalans de les diferents contrades. Des del Decret de Nova Planta fins als darrers governs, l'actual inclòs, malgrat els sistemes democràtics espanyol i francès, cinicament propagandístics envers les presumptes llibertats, es continua amb la mateixa política de dividir per vèncer-nos; el seu objectiu és l'aniquilació del referent català. Vist des del totalitarisme, les Balears, València, la Catalunya Nord, la Franja de Ponent, l'Alguer i el Principat sols són províncies d'una unitat major; per a Rosa Maria Calafat i per a nosaltres, en canvi, aquestes parts són, ni més ni menys, un únic poble català. L'autora ens ho diu així: «La gran lluita dels colonitzadors rau en el fet de poder esborrar, matar, els referents de la cultura a dissoldre. Emperò a tot Catalunya la llegenda del rei En Jaume ha romàs, tot i les prohibicions oficials, a la memòria col·lectiva. Actualment a Mallorca cada 31 de desembre la celebració no oficial de la Diada acaba a la plaça dels Coloms —ara plaça d'Espanya— davant la figura equestre del rei En Jaume, on un grup de joves dona al rei la bandera catalana, la qual és decantada per la policia, a tot estirar en un parell d'hores» (p. 105).

Sabotatge a la llengua catalana és un llibre petit, però de gran pes específic; amb poc temps ja l'heu llegit, però no pas per les seves modestes dimensions, sinó perquè és absorbent, i alhora capaç de posar-nos els cabells de punta per la cruïlla del seu missatge. ♦